

terer til Spanien mindst 5 000 Tons Klipfisk eller 100 000 Baller à 50 kg. Tolddifferencen vil derefter udgøre 4 Pesetas pr. Balle eller 400 000 Guldpesetas, der med Tillæg af den Difference, der for Tiden er mellem en Guldpeseta og en Papirpeseta, i alt vil andrage mindst 600 000 Pesetas eller rundt regnet en halv Million danske Kroner. Dette meget betydelige Beløb udreder den danske Stat til de færøske Producenter for derved at stille den færøske Klipfisk paa lige Fod med dens farlige Konkurrenter. Jeg mener selvfølgelig ogsaa, at den danske Stat ikke kan lade Færingerne i Stikken, men at den, naar den ikke har været i Stand til gennem Forhandlinger med Spanien at skaffe en Toldtraktat, der stiller færøsk, altsaa dansk, Klipfisk paa lige Fod med islandsk, norsk og engelsk, maa godtgøre Færingerne Tolddifferencen for ikke fuldstændig at ødelægge Færingernes Hovederhverv. Imidlertid forekommer det mig ganske ufatteligt, at den danske Regering ikke overfor den spanske har kunnet udvirke, at dansk Klipfisk stilles paa lige Fod med islandsk og norsk. Jeg er fuldt ud vidende om, at Forholdet jo i sin Tid var det, at Island og Norge for at faa denne Præferencestilling overfor Spanien samtidig maatte aabne de respektive Lande for en begrænset Import af spanske Vine, men jeg anser det for aldeles givet, at Danmark indfører ikke alene adskillige Gange mere spansk Vin end Island, men ogsaa mere end Norge. Det er derfor vanskeligt for mig at forstaa, at det ikke har været muligt for den danske Stat at faa gennemført den samme Begunstigelse med Hensyn til Tolden paa Klipfisk, som Norge og Island har faaet gennemført. Forholdet er nu det, at den danske Stat maa betale en Tolddifference paa omkring $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. aarlig, og endvidere skabes der Vanskeligheder og Besværligheder for Producenterne og for Købmændene, der for det første lider et Rentetab, idet Tolddifferencen først godtgøres paa Færøerne, naar der foreligger Attest fra det spanske Toldvæsen om, at Fisken rettelig er indklareret i Spanien, og desuden er det jo heller ikke altid lige let for Købmændene i længere Tid at undrage deres Forretninger de ret betydelige Summer, som Toldgodtgørelserne andrager.

Jeg vil derfor meget indstændig henstille til den højtærede Udenrigsminister, at Spørgsmaalet om en Toldtraktat med Spanien, hvorefter den færøske — altsaa den danske — Klipfisk opnaar den samme Begunstigelse som de af mig her nævnte Landes, snarest muligt genoptages, idet de

nuværende Forhold efter mit Skøn er ganske urimelige. Oprindeligt var det sikkert Hensigten, at den Ordning, jeg her har omtalt med Hensyn til Godtgørelsen af Tolddifferencen, skulde være af midlertidig Natur. Nu er der imidlertid hengaaet flere Aar, og jeg frygter for, at Ordningen skal blive permanent, og det vilde jeg meget nødig se. Naar jeg har fremdraget Spørgsmaalet, er det da ogsaa i første Række for at søge at undgaa, at man skal benytte den midlertidige Ordning som en Sovepude og undlade at foretage noget effektivt i Sagen. — Det Beløb, her er Tale om, er jo meget betydeligt, omtrent af samme Størrelse som den danske Stats samlede aarlige Udgifter vedrørende Færøerne. Der er god Brug for disse Penge til produktive Formaal i Forbindelse med Færøerne og Island — hertil skal jeg senere komme tilbage.

Med Hensyn til den danske Handel paa Island vil jeg anslaa, at mindst ca. $\frac{1}{3}$, snarere mere, af Islands Forbrug af almindeligt Købmandsgods skibes fra Danmark, hvortil kommer, at en, om end mindre, Del af de Varer, der skibes fra England via Leith og fra Norge hovedsagelig via Bergen til Island, gøres igennem københavnske Firmaer. Hvad Eksporten angaar, er Forholdet ganske vist det, at kun mindste Parten eksporteres til Danmark, men alligevel gøres en overmaade betydelig Del af den islandske Eksport, ogsaa af den Del af Eksporten, der gaar udenom Danmark, f. Eks. til Norge, Sverige; England, Amerika, Tyskland, Polen, Czekoslovakiet og Middelhavslandene, igennem københavnske Firmaer. Jeg vil antage, at mindst ca. Halvdelen af Islands Eksport af Uld, Faareskind og Faarekød gøres af danske Firmaer, og ca. $\frac{1}{3}$ af islandsk Traneksport gaar ligeledes over København. Den Del af Islands Eksport af Sild, der handles af københavnske Firmaer, varierer stærkt og har enkelte Aar været oppe paa over Halvdelen af Produktionen. Ogsaa Hovedparten af de islandske Edderdun, Sælkind og Sundemaver sælges til københavnske Firmaer.

Derimod er Forholdet desværre ikke saa gunstigt for Danmark, hvad Islands Hovedeksportartikel, Klipfisken, angaar. For blot 15—20 Aar siden var det langt Hovedparten af den islandske Klipfiskeeksport, der sluttedes over København, men Forholdet er for Tiden det, at jeg ikke tør ansætte den Del af Islands Klipfiskeeksport til Middelhavslandene, der gøres over København gennem danske Firmaer, til mere end 20—25 pCt. Grundene til denne Tilbagegang i Danmarks Andel i Klipfiske-